

15 lutego 1928 r.

URZĄD PATENTOWY

B60g 434

BIBLIOTEKA

10-0000

KRAKÓW

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIŚ PATENTOWY

Nr 8256.

Kl. 63 c 69.

Karl Bauer
(Stuttgart, Niemcy).

Wskaźnik kierunku jazdy.

Zgłoszono 3 lipca 1926 r.

Udzielono 10 stycznia 1928 r.

Pierwszeństwo: 23 września 1925 r. (Niemcy).

Przedmiotem niniejszego wynalazku jest nadający się zwłaszcza do pojazdów silnikowych wskaźnik kierunku jazdy tego typu, w którym jeden lub kilka znaków, wskazujących kierunek, tworzy się zapomocą nastawiania odpowiedniego kształtu zasuwki przed odpowiednim tłem, np., prześwietlaną zapomocą źródła światła taflą mlecznego szkła, odmiennego od zasuwki koloru.

W znanych wskaźnikach kierunku jazdy tego rodzaju każdy z znaków, wskazujących kierunek, jest ustalony zapomocą określonego, niezmiennego wykroju zasuwki, w związku z czem potrzeba tyle zasuwek, ile ma się ukazywać znaków. Wskaźniki kierunku jazdy, mające okazywać kilka znaków, wymagają wsku-

tek tego stosunkowo znacznej powierzchni czołowej, która musi, np., zawierać znak, oznaczający kierunek (strzałkę lub tej podobny), wskazujący na lewo, inny, oznaczający jazdę nawprost lub zatrzymanie, wreszcie znak, wskazujący na prawo, ułożone obok siebie lub jeden nad drugim.

W przeciwieństwie do powyższego sposobu wykonania tworzy się według wynalazku jeden lub kilka znaków zapomocą odpowiedniego nastawiania oddzielnych płytek w rodzaju zasłon tęczówkowych względem wewnętrznej krawędzi nieruchomej zasuwki dopiero wówczas, gdy ma nastąpić wskazanie. Zapomocą ruchomych płytek tego rodzaju można na powierzchni czołowej, której wielkość odpo-

wiada wielkości pojedynczego znaku, tworzyć dowolnie kilka znaków i dla okazywania wszystkich istniejących znaków, widocznych z przodu i z tyłu, wystarcza jeden przyrząd, wielkości zwykłego reflektora lub latarni.

Na załączonym rysunku przedstawiony jest przykład wykonania wynalazku.

Fig. 1 przedstawia przekrój fig. 2 przy opuszczonej osłonie,

fig. 2 — przekrój według linii C—D fig. 1,

fig. 3 i 4 przedstawiają w zmniejszonej skali widoki wskaźnika z przodu przy okazywaniu dwu różnych znaków.

Walcowa osłona *a* przyrządu jest u obu powierzchni czołowych zamknięta nieruchomą zasuwką lub zasłoną *b* z zasadniczo czworokątnym wykojem i położoną za nią przezrzystą tarczą *c*.

Za temi tarczami są umieszczone po dwie pary płytek zasłaniających *d* i *e*, względnie *f* i *g*, kołyszających się około obrotalnych osi *h*, *i*, względnie *k*, *l*. Zębate wycinki *m* sprzęgają płytki parami. Jeden wycinek z każdej pary jest zaopatrzone w ramię *u*, do którego przenika rdzeń *o* jednego z dwu solenoidów *p*, znajdujących się również w osłonie. Ponadto w osłonie znajdują się odpowiednie źródła światła, np., żarówki elektryczne *q* w odpowiedniej ilości i rozmieszczeniu i o żądanej mocy. Żarówki są włączone w obwód prądu cewek solenoidów *p* lub równoległe do nich, wskutek czego przy wzbudzeniu solenoidu zapalają się odpowiednie żarówki.

Na rdzenie solenoidów *o* lub zależne od nich płytki zasłaniające działają pośrednio lub bezpośrednio sprężyny odciągające lub odpowiednie przeciwnie skierowane siły, dążące do utrzymania płytek w położeniu, przedstawionem na fig. 1 i 3.

Solenoid *p*, przedstawiony na fig. 1 po stronie prawej, jest wzbudzony i wcią-

gnął swój rdzeń *o*, dzięki czemu płytki *f* i *g* zostały doprowadzone do przedstawionego położenia, pokrywając częściowo wykrój nieruchomej zasłony *b*. W ten sposób tworzy się znak, wskazujący kierunek w postaci strzałki, skierowanej w lewo, co szczególnie wyraźnie przedstawia fig. 3.

Gdy solenoid *p* nie jest wzbudzony, to płytki znajdują się całkowicie poza nieruchomą zasłoną, a więc zwalniają jej otwór.

Gdy zostaje pobudzony solenoid, przedstawiony na fig. 1 po stronie lewej, podczas gdy solenoid, przedstawiony po stronie prawej, jest pozbawiony prądu, wówczas tworzy się strzałka, wskazująca prawą stronę.

Gdy obydwie solenoidy zostają pobudzone, a więc, gdy wszystkie cztery płytki zostają nasunięte na wykrój, tworzy się znak, przedstawiony na fig. 4: pozioma kreska z dwoma punktami, znajdującymi się pośrodku, pod nią i nad nią; znak ten można stosować, jako oznaczający wstrzymanie.

Przy stosowaniu całkowicie otwartego wykroju zasłony *b* jako symbolu jazdy nawprost ma się do dyspozycji cztery znaki w jednym przyrządzie, którego powierzchnia czołowa odpowiada mniej więcej wielkości jednego z tych znaków, które można dowolnie ukazywać i które jednocześnie mają się pojawiać z przodu i z tyłu.

Do poruszania płytek zasłaniających można używać dowolnych elektrycznych lub mechanicznych urządzeń, a więc zamiast solenoidów, elektromagnesów i tym podobnych, stosować takie druty Bowden'a, zespoły drążków lub sprężone powietrze.

Pojedyncze płytki mogą być wykonane z materiału całkowicie nieprzezroczystego, lub też z przezroczystego odpowiednio zabarwionego.

Lampy mogą być rozmieszczone w taki sposób, by znaki, oznaczające kierunek jazdy, ukazywały się z różnych stron (z przodu, z tyłu i z boku).

Zastrzeżenia patentowe.

1. Wskaźnik kierunku jazdy o jednej lub kilku zasuwkach tęczówkowych, których płytki stanowią części znaku, wskazującego kierunek i tworzącego się przy zamykaniu zasuwki, znamieny tem, że posiada stałą zasłonę z otworem, ukształtowanym w ten sposób, że krawędź wykroju stanowi częściowo ograniczenie znaku lub znaków kierunku.

2. Wskaźnik kierunku jazdy według zastrz. 1, znamieny tem, że posiada taki układ i kształt stałej zasłony i płytek, że

przy otwartej zasuwce płytki znikają całkowicie poza stałą zasłoną.

3. Wskaźnik kierunku jazdy według zastrz. 1, znamieny tem, że przez umieszczenie systemu zasuvek przed reflektorem można używać ten reflektor do wskazywania kierunku jazdy.

4. Wskaźnik kierunku jazdy według zastrz. 1, znamieny tem, że posiada stałą zasłonę o wykroju zasadniczo czworokątnym, którego przekątne są skierowane poziomo, względnie pionowo i pary płytek, umieszczonych symetrycznie do przekątnej poziomej.

K a r l B a u e r.

Zastępca: M. Brokman,
rzecznik patentowy.

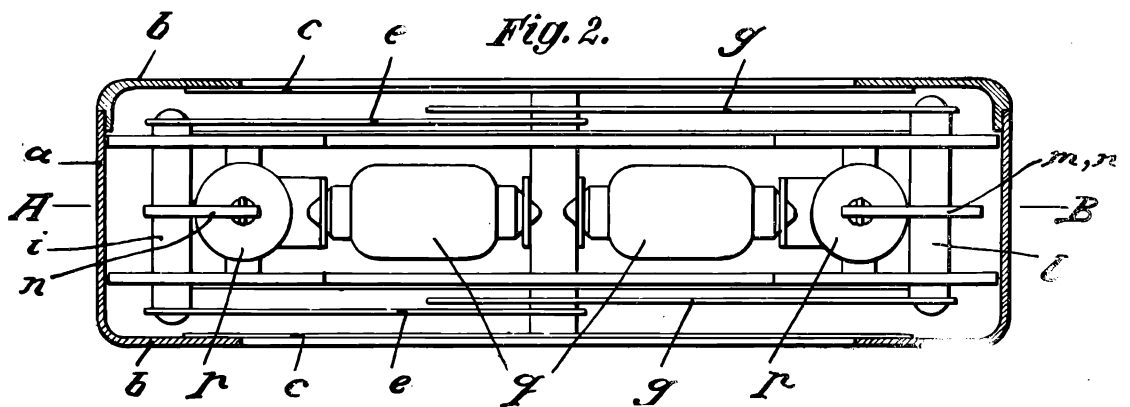
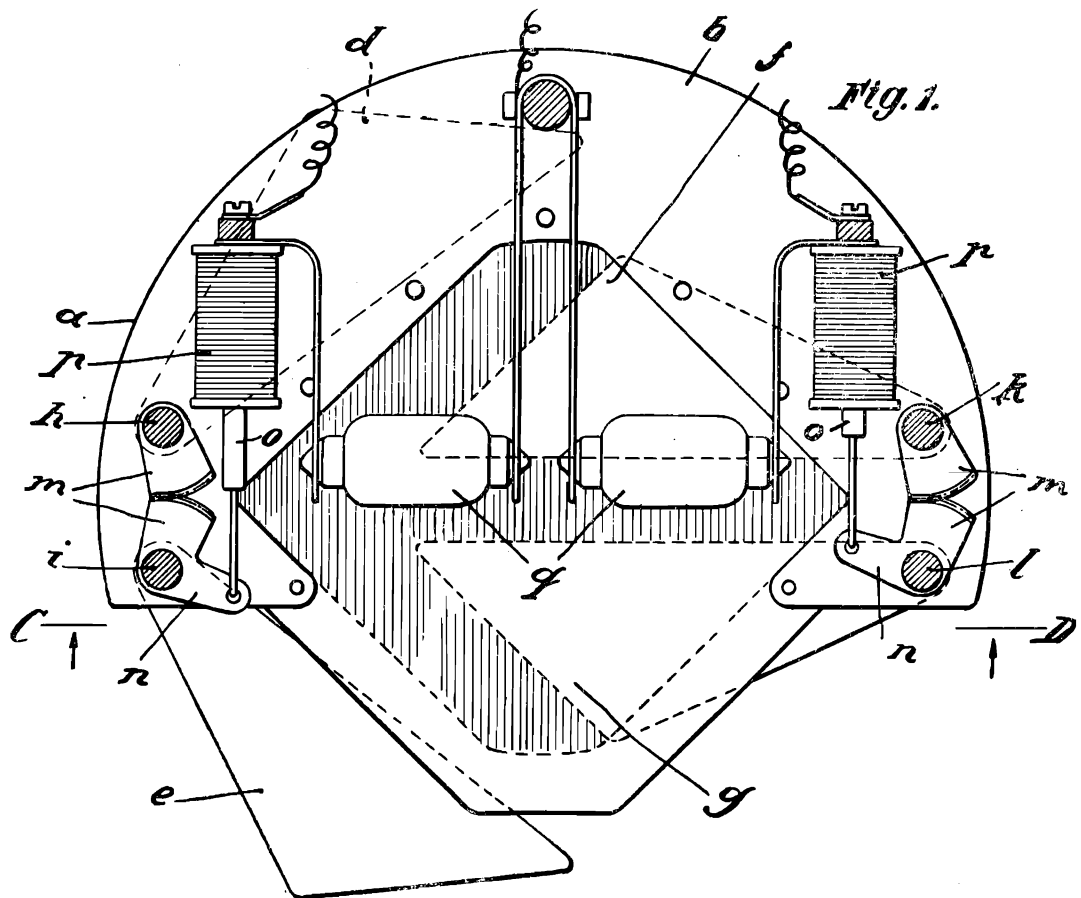

Fig. 3.

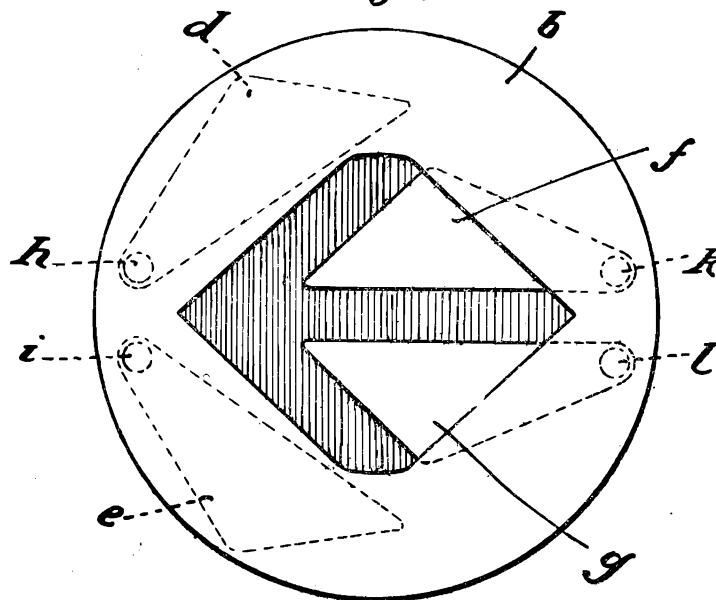

Fig. 4.

